

Συνάντησις δεκάτη: (2014) **Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΟΥ... ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΜΟΥ...!**
Ο Χριστός ἀναστήθηκε...!

Δέν ὑπάρχει μηδέν.
Υπάρχει Ἀλήθεια.

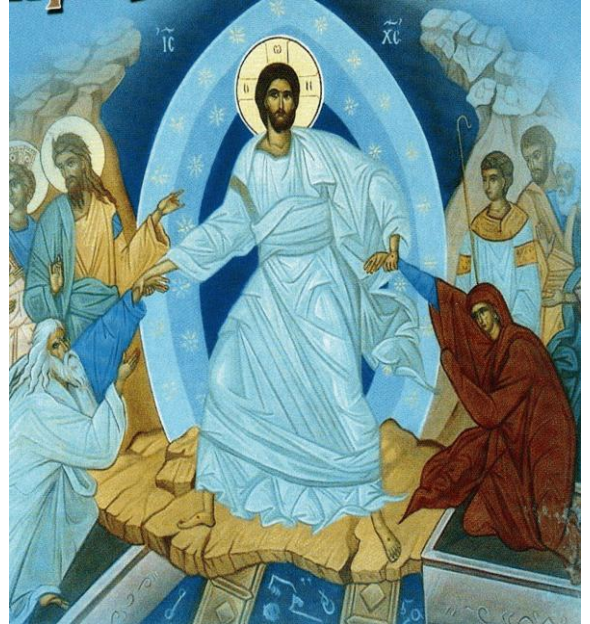
Δέν ὑπάρχει τάφος.
Υπάρχει Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Δέν ὑπάρχει φόβος.
Υπάρχει χαρά.

Δέν ὑπάρχει πόνος.
Υπάρχει εὐλογία.

Δέν ὑπάρχει ἀπελπισία.
Υπάρχει...

ἡ Ἀγαπητικὴ Του Παρουσία.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Μέσα στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας, πού ἀριθμεῖ χιλιάδες τώρα χρόνια, μοναδική καί ἐξαιρετική θέσι κατέχει τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ὅπως λέγει ὁ ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ἡ ἐορτὴ τῶν ἐορτῶν, ἡ πανήγυρις τῶν πανηγύρεων. Στὸ χαρμόσυνο, λοιπόν, αὐτὸ γεγονός θά στρέψουμε σήμερα τὴν προσοχή μας.

Ὁ Κύριός μας ὁ Ἐσταυρωμένος εἶναι Νικητῆς! Ἐπάτησε τὸν θάνατο, κατήργησε τὸν νόμο τῆς φθορᾶς. Θά ρωτήσουν ἴσως μερικοὶ δύσπιστοι: «Εἶναι σίγουρο αὐτό; Εἶναι βεβαιωμένο; Νά τὸ ἀποδεχθοῦμε;»

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι γεγονός ἀναντίρρητο καί ἀσάλευτο. Εἶναι τέτοιες οἱ συνθήκες καί τὰ περιστατικά μέσα στὰ ὁποῖα ἔλαβε χώρα ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε νά ἀποκλείουν κάθε δισταγμὸ καί ἀμφιβολία. Τὴν ἀπάντησι, ὅμως, ἄς ἀφήσουμε σήμερα νά μᾶς τὴν δώσῃ ἡ «καλὴ ἀπιστία» τοῦ Θωμᾶ. Ἄς πάρουμε ὅμως τὰ γεγονότα μέ τὴ σειρά.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ-ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ

Ὅλοι γνωρίζουμε τὴν ἀπελπισία καί τὴν ἀπογοήτευσιν τῶν μαθητῶν, ἔπειτα ἀπὸ τὴν σταυρική καταδίκη τοῦ Θείου Διδασκάλου. Φοβισμένοι, δύσθυμοι, ἀπαισιόδοξοι, ἀπελπισμένοι βρίσκονται ἄλλοι διπλοκλειδωμένοι ἐπάνω στὸ ὑπερῶο κι ἄλλοι κρυμμένοι ἐδῶ κι ἐκεῖ «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων». Ὅλοι θρηνοῦν τὸ γκρέμισμα τῶν ἐλπίδων τους.

▲ Οἱ δύο μαθητὲς στὸ δρόμο πρὸς τοὺς Ἐμμαοὺς λένε: (Λουκ. κδ' 21) « **ἡμεῖς δὲ ἠλπιζομεν ὅτι αὐτὸς ἔστιν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραὴλ**», ἀλλὰ ἡ ἐλπίδα μας ἐκλονίσθηκε. Εἶναι ἡ Τρίτη ἡμέρα σήμερα καί δὲν εἶδαμε ἀκόμη τίποτα, πού νά στηρίξῃ τὴν ἐλπίδα μας.

▲ Ἀλλὰ καί οἱ ἄλλοι μαθητὲς δὲν ἐλπίζουν πιά. Δύσπιστοι, πικραμένοι κουνοῦν τὸ κεφάλι τους, ὅταν οἱ Μυροφόρες γυναῖκες, πρωί-πρωί τῆς πρώτης ἐκείνης Κυριακῆς, χαρούμενες τοὺς μεταφέρουν τὸ χαρμόσυνο νέο! **Εἶδαμε τὸν Κύριο... ζῆ! Ἀναστήθηκε! «Χριστὸς Ἀνέστη»!**

Αὐτοὶ ἀμετάπιστοι σκέπτονται «**Λῆρος**», φαντασιοπληξίες τῶν γυναικῶν.

Δὲν ἦταν ὅμως γέννημα τῆς φαντασίας τῶν γυναικῶν! Δὲν ἦταν ὄνειροπόλημα! Τὴν ἴδια ἐκείνη χαρακτηριστικὴ ἡμέρα, τὸ βράδυ, οἱ δέκα Μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ εἶναι μαζεμένοι στὸ σπιτί πού συνήθιζαν νά μένουν. Οἱ πόρτες κλειδαμπαρωμένες καί αὐτοὶ καθισμένοι σκέπτονται τὰ γεγονότα.

Ξαφνικά χωρὶς νά ἀκουσθῇ κανένας θόρυβος, χωρὶς νά ἀνοίξῃ κάποια πόρτα, βλέπουν τὸν Κύριο ἀνάμεσά τους! Ἦταν ὀλοζώντανος, ὠραῖος, ὑγιής! Στὴν ἀρχὴ τρομάζουν, ἔπειτα φαίνονται πιό

ψυχραιμοί, αλλά και επίφυλακτικοί. Τι είναι άραγε αυτό που βλέπουν; Είναι φάντασμα ή στα αλήθεια ο Διδάσκαλός τους ο Έσταυρωμένος; Και την ίδια στιγμή άκουνε την γνώριμη γλυκειά φωνή Του.

«**Ειρήνη ὑμῖν**»!

Ο Χριστός, γνωρίζοντας τους δισταγμούς τους, τους δείχνει τὰ χέρια του και τὴν πλευρά του, ὅπου φαίνονταν καθαρά οἱ οὐλές ἀπὸ τὰ καρφιά και τὴν λόγχη. Πόσο χάρηκαν οἱ μαθητές που εἶδαν τὸν Κύριο, αλλά και πόσο φοβήθηκαν ἀπὸ τὴν θαυμαστή αὐτὴ παρουσία! Γι' αὐτὸ και ὁ Κύριος ἐπαναλαμβάνει: «**Εἰρήνη ὑμῖν**». Μὴ φοβᾶσθε. Ὅπως μὲ ἔστειλε ὁ Πατέρας μου στὸν κόσμος, ἔτσι κι ἐγὼ τώρα ἀποστέλλω ἐσᾶς νὰ συνεχίσετε τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Ὡ! Ὁ Διδάσκαλός τους! Στέκει πάλι ἀνάμεσά τους! Ἔρχεται και πάλι στὴ ζωὴ τους! Πέρασαν τρεῖς δύσκολες ἡμέρες, γεμάτες πόνος και θλίψη, αλλά τώρα ἀνέτειλε και πάλι τὸ φῶς στὴ ψυχὴ τους. Ἦταν ἡ μεγαλύτερη χαρὰ που ἐνοιώσαν ποτὲ στὴ ζωὴ τους.

Ἄ Ὅμως ὁ Θωμᾶς δὲν γεύθηκε αὐτὴ τὴ χαρὰ μαζί τους! Ἐλεει! Ἦταν χαρακτήρας εὐαίσθητος, μελαγχολικός, ἀπαισιόδοξος. Ἀπογοητευμένος μετὰ τὸ Σταυρικό Μαρτύριο τοῦ Διδασκάλου του περπατοῦσε μόνος στοὺς δρόμους. Ὅταν ἀργότερα ἐπέστρεψε, οἱ ἄλλοι Μαθητές μὲ ἐνθουσιασμό και συγκίνηση τοῦ ἔλεγαν. Ὁ **Κύριος Ἀνέστη!** Τὸν εἶδαμε. Ἦλθε ἐδῶ! Εἶναι ζωντανός και πάλι!

Αλλά ὁ Θωμᾶς δὲν τοὺς πιστεύει. Ἔσεῖς Τὸν εἶδατε, Τὸν ἀκούσατε, Τὸν ψηλαφήσατε, ἐγὼ, ὅμως, ὄχι. Ἐάν δὲν Τὸν δῶ μὲ τὰ μάτια μου, ἐάν δὲν ἐλέγξω μὲ τὸ δάκτυλό μου τίς οὐλές στα χέρια Του και δὲν ψηλαφήσω μὲ τὸ χέρι τὴν πληγωμένη Του πλευρά, μὲ κανένα τρόπο δὲν πιστεύω. Ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρες ὁ Θωμᾶς στέκεται παράμερα και παραπονεμένα. Ἐκεῖνοι ἐπιμένουν: «*ἐωράκαμεν τὸν Κύριον*» κι ἐκεῖνος κλαίει τὴν δυστυχία του νὰ εἶναι ἀπὸν στὴ σημαντικώτερη στιγμή τῆς ζωῆς του. Σκέπτεται τὴν ἀνημπόρια του νὰ εἶναι κι αὐτός μέσα στὸ κόσμος ἕνας ἀδιάψευστος μάρτυρας τοῦ Ἀναστάσιμου. Πῶς θὰ πείσω τὸν ἄπιστο νὰ πιστεύσει, ἀφοῦ τὸν Ἀναστάσιμον δὲν τὸν εἶδα, αλλά μόνον ἄκουσα;

Πῶς εἶναι δυνατόν, ἔλεγε και ξανάλεγε στὸν ἑαυτὸν του, Αὐτός που ἄφησε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τὴν τελευταία του πνοὴ και εἶπε ἐκεῖνο τὸ συγκλονιστικό «**τετέλεσται**» νὰ συνεχίσει νὰ ζῆ; Πῶς εἶναι δυνατόν ἐκεῖνη ἡ γλυκειὰ μορφή, που ἔσβυσε πάνω στὸ Σταυρὸ και ἐνταφιάστηκε, νὰ ζῆ; Οἱ ἄλλοι μαθητές τὸν συμβούλευαν, τὸν διαβεβαίωναν «**Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον**», (Ἰω. κ' 25). Αὐτοὶ πανηγύριζαν και ὁ Θωμᾶς θλιβόταν. Βασάνιζε τὸν ἑαυτὸν του, προβάλλοντας τίς ἀντιρρήσεις του και δείχνοντας τίς ἀμφιβολίες του.

Πέρασαν ἀπὸ τότε ὀκτῶ ἡμέρες. Οἱ μαθητές εἶναι συγκεντρωμένοι και πάλι στὸ ἴδιο σπίτι. Τώρα εἶναι και ὁ Θωμᾶς μαζί τους. Καί ξαφνικά ὅμοια ὅπως και τὴν πρώτη φορά, ὁ Κύριος παρουσιάζεται ἀνάμεσά τους ἐνῶ οἱ πόρτες εἶναι κλειστές. Καί πάλι, ὅπως και τὴν πρώτη φορά, τοὺς λέγει «**εἰρήνη ὑμῖν**» γιὰ νὰ βεβαιώσει τὸν λόγο τῶν Ἀποστόλων και ἔπειτα λέγει στὸ Θωμᾶ: Φέρε τὸ δάκτυλό σου ἐδῶ, Θωμᾶ, και ψηλάφησε τὰ χέρια μου, βάλε τὸ χέρι σου στὴν πλευρά μου «**Και μὴ γίνου ἄπιστος**», μὴν μένης πιά στὴν ἀπιστία και μὴν ἀφήνης τὴν καρδιά σου νὰ σκληρυνθῆ χειρότερα, «**ἀλλά πιστός**». Ἐνθερμος κήρυκας τῆς Ἀναστάσεως και ἐσύ νὰ γίνης. Αλλά ὁ Θωμᾶς δὲν χρειάστηκε νὰ ψηλαφήσει τίς πληγές τοῦ Κυρίου! Καί μόνο που τὸν εἶδε και ἄκουσε τὴν φωνὴ Του πίστεψε. Ἡ ἀπάντησίς του ἕνα θριαμβευτικό ξέσπασμα:

«**Ὁ Κύριός μου και ὁ Θεός μου**»!

Πιστεύω και ὁμολογῶ, ὅτι εἶσαι ὁ Κύριός μου και ὁ Θεός μου. Ἀπὸ τότε ὁ Θωμᾶς ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ κηρύξει ὅ,τι εἶδε, ὅ,τι ἄκουσε, ὅ,τι ἐπέμενε νὰ ψηλαφήσει, αλλά δὲν χρειάστηκε νὰ τὸ κἀνῃ. Θυσίασε μαρτυρικά τὴν ζωὴ του, γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ ἐλπιδοφόρο ἀναστάσιμο μήνυμα στα βάθη τῆς ἀνατολῆς. Ἐφθασε μέχρι τὴν Ἰνδία. Αὐτὸ ἀποτελεῖ μιὰ ἀκόμη μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως και δικαιώνει τὴν θεία « σ υ γ κ α τ ἄ β α σ ι »!

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ:

Γιατὶ ὁ Κύριος παρουσιάσθηκε στὸν Θωμᾶ, μετὰ ἀπὸ «μῖα» ἑβδομάδα: (...)

Ὁ πόνος τοῦ Θωμᾶ, αλλά και ὁ πόθος του, νὰ δῆ και αὐτός τὸν Κύριο, μέρα μὲ τὴ μέρα μεγάλωνε. Ὁ Κύριος ἄφησε τὸν Θωμᾶ νὰ κατηχηθῆ πρῶτα ἀπὸ τοὺς συμμαθητές του, παραχώρησε νὰ φλογισθῆ ἀπὸ τὴν δίψα νὰ τὸν ἀντικρύσει και ὅταν ἡ ψυχὴ του ἀναψε ἀπὸ τὸν σφοδρὸ πόθο τῆς θεᾶς Του τότε παρουσιάσθηκε. Τότε ὁ Ποθητός βρῆκε αὐτὸν που τὸν ποθοῦσε.

Ποιό ἦταν τό σφάλμα τοῦ Θωμᾶ; Πῶς ἔφθασε σέ αὐτό τό κατάντημα; (...)

✦ Τό σφάλμα του ἔγκειται στό ὅτι, ἐνῶ τοῦ παρεσχέθησαν οἱ μαρτυρίες τόσων αὐτοπτῶν μαρτύρων, αὐτός ζήτησε αὐθαίρετα νά γίνῃ ὁ ἴδιος αὐτόπτης μάρτυς τοῦ ἀναστάντος Κυρίου. Ὁφείλε νά δείξῃ πίστι στά λόγια τῶν συναδέλφων του καί νά ἐκτιμῆσῃ χωρίς ἀμφιβολία τήν μαρτυρία τους. Διότι γνώριζε τόν χαρακτήρα τους, ἀλλά καί κάτω ἀπό τέτοιες συνθήκες φόβου, πού ἦταν καί οἱ δέκα, ἦταν ἀνίκανοι νά πλάσουν καί νά ποῦν ἕνα τέτοιο ψέμμα.

✦ Καί ἔφθασε σέ αὐτό τό κατάντημα διότι θέλησε νά ἐρμηνεύσῃ τὰ ὑπερφυσικά γεγονότα μέ τήν λογική καί νά ἐξηγήσῃ τό θαῦμα μέ τίς αἰσθήσεις. Ἔτσι γεννήθηκε ἡ ἀμφιβολία μέσα του πού τόν ὠδήγησε στήν ἀπιστία. Ὅμως, τήν «καλήν ἀπιστία» ὅπως λέγει ὁ ὑμνογράφος καί ἐξηγοῦν οἱ Πατέρες, Ὁ Θωμᾶς δέν ἦταν ἀπιστος. Ἦταν εἰλικρινῆς ἀναζητητής τῆς ἀληθείας. Ἡ ἀμφισβήτησίς του ἦταν γνήσια. Δέν εἶχε ἀντιχριστιανικό πνεῦμα, γι' αὐτό καί ὁ Κύριος ἀνταποκρίνεται καί διαλύει τίς ἀμφιβολίες του. Ὁ Κύριος δέν περίμενε τόν μαθητή νά Τόν πλησιάσῃ. Σάν Καλός Ποιμένας ἀναζητεῖ τό ἀπολωλός πρόβατο καί τό ξαναφέρει στήν ποίμνη του ἀπό τήν ὁποία ἐκινδύνευε νά ἀποπλανηθῇ. Ἡ ἀγάπη τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ γιά τό πλάσμα του... , ἡ μακροθυμία του ἀνακάλεσε στήν πίστι τόν δύσπιστο μαθητή μέ ἀποτέλεσμα ὄχι ἀπλῶς νά ἀναγνωρίσῃ τόν Ἰησοῦ, ἀλλά καί νά ὁμολογήσῃ τήν θεότητά Του ὅσο κανένας μέχρι τότε δέν τήν εἶχε ὁμολογήσει.

Ἴσως κάποιος ἀναρωτηθεῖ. Γιατί ὁ ἀναστημένος Χριστός, ἐπέλεξε νά ἐμφανισθῇ στούς Μαθητές, τόν Θωμᾶ, τίς Μυροφόρες καί δέν παρουσιάσθηκε κατ' εὐθείαν στούς σταυρωτές του; (...)

Τήν ἀπάντησι μᾶς τήν δίνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: Ἐάν ὑπῆρχε ἐλπίδα νά τοὺς ἐλκύσῃ στήν πίστι δέν θά τό ἀμελοῦσε νά παρουσιασθῇ σέ ὅλους. Καί αὐτό τό ἀπέδειξε ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου, πού ἦταν τέσσερες ἡμέρες νεκρός καί τόν ἀνέστησε μπροστά στά μάτια ὄλων. Ὅμως, ὄχι μόνον δέν ἐλκύσθηκαν στήν πίστι, ἀλλά ἐξαγριώθηκαν ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ, ὥστε ἤθελαν νά σκοτώσουν καί Αὐτόν καί τόν Λάζαρο.

Γιατί ὁ Κύριος ἐπί σαράντα ἡμέρες μετά την Ἀνάστασίν του ἐμφανιζόταν στούς μαθητές του δίνοντάς τους ἀκλόνητες ἀποδείξεις τῆς Ἀναστάσεώς του, ἀλλά καί κηρύττοντάς τους τά περί τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ; Παρέστησεν ἑαυτόν ζῶντα.. ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις. (Πραξ. Α' 3)

Τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως ἦταν τόσο συγκλονιστικό, ὥστε ἔπρεπε οἱ μαθητές νά εἶναι ἀπολύτως πεπεισμένοι γι' αὐτήν, νά εἶναι οἱ ἀξιόπιστοι μάρτυρες πού νά τό βεβαιώνουν, ὥστε τό **θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως** νά μὴν ἐπιδέχεται καμμία ἀμφισβήτησι. Διότι πάνω σέ αὐτό στηρίζεται ὅλο τό οἰκοδόμημα τῆς Πίστεως.

Δῶσε, Χριστέ μου Ἀναστημένε, νά μὴ μείνῃ μιά ὁμορφὴ εἰκόνα ἡ Ἀνάστασις Σου καί τό **«Χριστός Ἀνέστη»** ἕνα τροπᾶρι, πού θά κρατήσῃ κάποιες μόνο μέρες καί θά πάψῃ, ἀλλά μέ τή φωνή καί τήν ζωὴν μας ὅλη, μέ καύχησι νά λέμε στούς ἀνθρώπους, κάθε ἡμέρα, ὅλο τό χρόνο,

ὅτι **«νενίκηται ὁ θάνατος»** καί **«ἠγέρθη ὁ Χριστός»**,

«Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου»!

Αὐτό τό θριαμβευτικό ξέσπασμα τοῦ Ἁγίου ἀπ. Θωμᾶ ἄς γίνῃ καί δικό μας σύνθημα:

ΣΥΝΘΗΜΑ: **«ἠγέρθη ὁ Χριστός»!** **«Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου»!**

(Πιστεύω καί ὁμολογῶ, ὅτι εἶσαι ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου).

Ἄς ἀναζητοῦμε λοιπόν τόν Κύριο μέ εἰλικρινῆ πόθο καθημερινά στή ζωὴ μας. Καί Ἐκεῖνος θά μᾶς ἀποκαλύπτει μέ ποικίλους τρόπους, μέ εὐεργεσίες καί δωρεές, μέ τή Χάρι Του καί τήν ἀγάπη Του. Καί ἡ ζωὴ μας θά πλημμυρίζῃ ἀπό χαρὰ καθὼς θά ψηλαφοῦμε τήν παρουσία Του δίπλα μας. **«Κύριε πρόσθεσ ἡμῖν πίστιν»** ὥστε ταπεινά, ὀλόψυχα καί θριαμβευτικά νά ὁμολογοῦμε τήν πίστι μας.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος».(τρίς) **Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπό τοῦ τάφου, καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καί μέγα ἔλεος».** Ἀμήν.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Καινὴ Διαθήκη (Ἰωάν. κ' 19-31). ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Ὁ Σωτήρ. Πρὸς τήν Νίκην, Λυδία, Ἡ Δραῖσις μας.

